

# יום טוב פרק שני ביצה

## עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ב מהלכות  
תפילה הלכה ה סג  
עשין ע"ש טו"ש א"ח ס'  
תפ"ט ע"ב א:  
יז ב מיי ע"ש הלכה יא  
סג ע"ש טו"ש א"ח  
סמון תהי ע"ש א וסמון  
סל ע"ש ו וסמון תרמג  
ט"ז ע"ב א:  
יח ג סמון תל ע"ש  
ט"ז:  
יג ד מיי ע"ש טו"ש ע"ש  
וסמון תהי ע"ש א:  
כ ה מיי פ"ו מהלכות  
א"ח הלכה יא סג  
לחון ע"ש טו"ש א"ח  
סמון תהי ע"ש א:  
כא ו מיי פ"ח מהל'  
ע"ש טו"ש א"ח ס'  
טו"ש א"ח סמון תהי  
ע"ש א:  
כב ז מיי פ"ח מהלכות  
א"ח הלכה ט סג  
ע"ש טו"ש א"ח סמון תהי  
ע"ש א:  
כג ח מיי ע"ש הלכה י  
טו"ש ע"ש ס' ע"ש א:  
כד ט מיי וסמון ע"ש  
טו"ש א"ח סמון  
תהי ע"ש א:  
כה י מיי פ"ו ע"ש הלכה ט  
סג ע"ש טו"ש  
א"ח ס' תהי ע"ש א:  
כו כ מיי ע"ש הלכה י  
טו"ש ע"ש ס' ע"ש א:

(א) [מוסף כרכות פ"ג],  
(ב) [כרכות מט.], (ג) ע"ש  
זמ: [מוסף כרכות פ"ג]  
ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש  
(ד) גבי י"ט נקט איפכא י"ט  
שאל להיות שבת משום  
דכ"ט מ"ט מפלג כסדר של  
י"ט אכל ר"ח מפלג כסדר  
של שבת. מהרש"א בשם  
(ה) [מוסף פ"ג], (ו) וע"י  
מוספות פסחים מו. ד"ה ע"ד  
שאלתה, (ז) כ"ה נוסף:  
ע"ש ט' כ"ה נוסף:  
משום קמ"ט, (ח) וע"י מוספות  
נמוסות ל: ד"ה א"ח, (ט) [דף  
ל: וע"י מוספות ע"ש ד"ה  
והא מוה"ל], (י) א"ח הספיקה.

### הגהות הב"ח

(א) הש"ך ד"ה מיום טוב  
וכי ונתמזגין יאמר אם  
היום חול ומחר קדש  
עירובי עירוב אל היום  
קדש: (ב) תוס' ד"ה מאי  
טעמא וכי תנאי אמוראי  
דהלכה ודהתם וכו' לומר  
דהתם והבא מיירי:

### גליון הש"ס

גמ' רשב"א אומר  
מבפלאה אשה תגור פה.  
פיין לקמן דף כג ע"ב  
בד"ה י"ד"ה ז"ה ממזיג  
המס' ע"ש:

### מוסף רש"י

מתחיל בשל שבת. ומתן  
לו את יום המנוחה וכו'  
ומסיים בשל שבת.  
מקדש השבת וכו' לא  
וע"י (ח). ואומר  
קדושת היום. על ראש  
הש"ס על ש"ש שבת כגון את  
יום המנוחה הוא וכו' ואלו  
ראש הש"ס הוא ואלו מועד  
ואת יום חג פלוני הוא  
(ט). מפני שהשבת  
נאפת יפה בזמן  
שהתגור מלא. והתם  
מנוחה מנוחה זה לא  
מתמזגים זה מזה ואלפת  
יפה וטורח הא"ר הוא  
(סודר רש"י ט"ו שפ"ח).

### מוסף תוספות

א. דהא אפילו ביצה  
דכוונה שגולדה ביום טוב  
ראשון מותרת בשבת  
היכא נמי כיון דמתנה  
ביום טוב ראשון לא  
מחייב במינין מיום טוב  
לשבת.  
ב. אדרבה הל"ל שיהא  
קמחו כבעליו וכענין  
שאמרו בעירובי תחומין  
(ל"ז א') דבהנחה והכלים  
כרגיל הבעלים ואפילו  
נתנו לאחר בשבת או  
ב"ט. כש"כ. ג. דאי אין  
קמחו נאסר דאין צריך  
לאקנויי. מ"ט. ד. דאי אין  
מה והעילו חכמים  
בתקנתן [ל אדם] את  
יערב ריתן לאחרים שיעשו  
לו. כש"כ. ה. [הנחה]  
שלוחו של אדם כמותו.  
ס. ו. והקנאה מיהא בעי  
דבלאו הכי אי אפשר  
משום שלוחו של אדם  
כמותו. ר"ן.

היינו קלוקלא. אם היה מותר לערב אתמול והוא אסור: **מסחיל**  
**בשל שבת**. זרכה אחת לשניה ומסחיל להזכיר שבת תחילה ומתן  
לנו את יום המנוחה הוא ואלו יום חג פלוני הוה: **ומסיים**. הזכרה  
**בשל שבת מקדש השבת וכו' לא: ואומר קדושה היום נאמלע**. ומתן

היינו קלוקלא אמר רבא אמר רב חסדא אמר  
רב הונא הלכה כרבי ולאסור תנו רבנן (ב) **יום**  
טוב שחל להיות בשבת בית שמאי אומרים  
מתפלל שמנה [ואומר] של שבת בפני עצמה  
ושל יו"ט בפני עצמה וב"ה אומרים מתפלל  
שבע מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת  
ואומר קדושת היום באמצע רבי אומר אף  
חותם בה **מקדש השבת ישראל והזמנים תני**  
**תנא קמיה דרבינא מקדש ישראל והשבת**  
**הזמנים אמר ליה אטו שבת ישראל מקדשי**  
**ליה והא שבת מקדשא וקיימא אלא אימא**  
**מקדש השבת ישראל והזמנים אמר רב יוסף**  
**הלכה כרבי וכדתיירין רבינא: ה"ר שבת**  
**שחל להיות בר"ח או בחולו של מועד**  
**ע"רבית ושחרית ומנחה מתפלל שבע ואומר**  
**מעין המאורע בעבודה יאם לא אמר מחזירין**  
**אותו רבי אליעזר אומר בהודאה ובמוספין**  
**מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת**  
**ואומר קדושת היום באמצע רשב"ג ורבי**  
**ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומרים**  
**כל מקום שהזקק לשבע מתחיל בשל שבת**  
**ומסיים בשל שבת ואומר קדושת היום**  
**באמצע אמר רב הונא אין הלכה באותו**  
**הזוג אמר רב חייה בר אשי אמר רב מניח**  
**אדם עירובי תחומין מיום טוב לחברו ומתנה**  
**אמר רבא ה"מניח אדם עירובי תבשילין מיום**  
**טוב לחבירו ומתנה מאן דאמר עירובי תחומין**  
**כל שכן עירובי תבשילין ומאן דאמר עירובי**  
**תבשילין יאבל עירובי תחומין לא מאי טעמא**  
**דלמקני שביתה בשבתא לא תנו רבנן**  
**י"א אין אופין מיום טוב לחבירו באמת אמרו**  
**ממלאה אשה כל הקדרה בשר אע"פ שאינה**  
**צריכה אלא לחתיכה אחת ממלאה נחתום**  
**חבית של מים אע"פ שאינו צריך אלא לקיתון**  
**אחד אבל לאפות אינו אופה אלא מה שצריך**  
**לו ר' שמעון בן אלעזר אומר ה"ממלאה אשה**  
**כל התנור פת מפני שהפת נאפת יפה בזמן**  
**שהתנור מלא אמר רבא הלכה כרבי שמעון**  
**בן אלעזר איבעיא להו מי שלא הניח עירובי**  
**תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר או דלמא**  
**הוא נאסר ואין קמחו נאסר נפקא מינה**  
**לאקנויי קמחו לאחרים אי אמרת הוא נאסר**  
**וקמחו נאסר צריך לאקנויי קמחו לאחרים ואי**  
**אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר לא צריך**  
**לאקנויי קמחו לאחרים מאי תא שמע מי**  
**שלא הניח עירובי תבשילין הרי זה לא יאפה**  
**ולא יבשל ולא יטמין לא לו ולא לאחרים ולא**  
**אחרים אופין ומבשילין לו כיצד הוא עושה**  
**מקנה קמחו לאחרים ואופין לו ומבשילין לו**  
**ש"מ הוא נאסר וקמחו נאסר ש"מ איבעיא**  
**להו יעבר ואפה מאי ת"ש מי שלא הניח**  
**עירובי תבשילין כיצד הוא עושה מקנה**  
**קמחו לאחרים ואחרים אופין לו ומבשילין לו**  
**ואי**

אין הלכה באותו הזוג. וא"ת אמאי לא קאמר הלכה כמתנא קמא  
וי"ל דאי הוה אמר הלכה כמתנא קמא הוה משמע אכל דכריו  
אף ממנה שאמר מסיים בשל שבת והא לימא דהא ק"ל להלכתא כרבי  
דאמר חותם ברוך מקדש השבת ישראל והזמנים: \*

**מאי טעמא למקני שביתה בשבתא**  
**כ"א** וא"ת למה לי האי  
טעמא האיכא טעמא דהכנה כדאמר  
בפ' בכל מערבין (עירובין דף נח: ושם)  
מיו"ט לשבת מאי טעמא לא משום  
הכנה וי"ל דאי לאו הוה טעמא  
דמקני שציתה בשבתא משום טעמא  
דקאמר משום הכנה לא אסרינן הוהיל  
יש שם ספק דשמא חול הוא לגמרי  
מכל מקום קשה דהתם צעירובין  
למה לי טעמא דהכנה תיפוק ליה  
משום דמקני שציתה בשבתא לא ויש  
לומר דהתם מיירי צעירובי חלרות  
ולא שייך למקני שציתה ומכל מקום  
קשה מההוא דגטין פרק הזורק (דף  
עו:) גבי שכיז מרע דקאמר איחי  
תזיל ותמוד ותפתח והתם מיירי  
בשבת דשרי לעשות קנין והכא אסר  
למקני שציתה אפי' צו"ט וי"ל דהטריף  
מרע שאני דהמירו עליו שאל תטריף  
דעתו ותדע דיש חלוק בין שכיז  
מרע לאיס אחר דהא המירו לו לגרש  
בשבת ואין אנו מקדשין ואין מגרשין  
ואע"ג דלא קאמר לקמן (ו) אין מגרשין  
מכל מקום למה יש לחלק בין קדושין  
לגרשין ועוד דבתוספתא אמרינן  
בדילא אין מקדשין ואין מגרשין ולי  
נראה דתקאמרי התם אי אמת מודה  
משמע דלא פליג שום אדם עליה  
והא פליג רבי עליה לעיל דאמר  
מערבין עירובי חלרות לכך נראה  
לפרש דטעמא דהכא יש לומר משום  
הכנה וה"ק אסור למקני שציתה  
בשבתא משום דהיינו הכנה ואין  
מקינין מיום טוב בשבת וא"ת לרבי  
יוחנן דאמר לעיל (דף טז.) טעמא דזה  
מומרת דזה וקאמר נאסר בשביליך לעיל  
משום דלית ליה הכנה וכי פליג רבי  
יוחנן אכל הני תנאי ואמוראי דהכא (ז)  
יש לומר דהתם מיירי בהכנה שנעשה  
צדיק כגון עירובי תחומין ואפי' רבי  
יוחנן מודה אכל מה שממיר ר' יוחנן  
היינו גבי צי"ה דהוי הכנה צדי שמים  
שנעשים מלאיה:

**אי אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר**  
**צריך לאקנויי קמחו לאחרים**  
**ואי אמרת אין קמחו נאסר אין צריך**  
**לאקנויי קמחו**. ותימה הוהיל וקמחו  
נאסר מה מועיל הקנייה לאחרים מי  
יכול לסלק האיסור שבו כדי שיאכל  
הוא עצמו אחר (כך) שנאסר וכו'  
קשה כיון שהוא נאסר מאיזה טעם יא  
וכי אחרים יאופין לעשות צביליך מה  
שהוא עצמו אינו יכול לעשות צביליך  
עצמו לכן נראה לי כג"כ דה"ג אי  
אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר  
מני לאקנויי קמחו לאחרים וא"ת מועיל  
הקניין ואי אמרת הוא נאסר וקמחו  
נאסר לא מני לאקנויי קמחו לאחרים  
דלא לא מועיל הקניין וצמחון גרס  
ש"מ הוא נאסר ואין קמחו נאסר:

מקום שזקוק לשבע בין ערב בין שחרית בין מנחה, ואומר קדושה היום באמצע. אמר רב הונא אין הלכה באותו הזוג, והן רשב"ג ור' יוחנן  
בן ברוקה הללו. אמר רבא מניח אדם עירובי תבשילין מיום טוב לחבירו ומתנה, אבל עירובי תחומין לא, דלמקנא  
שביתה ברי"ט. והני מילי בשני ימים טובים של גלויות שהן ב' קדושות, שמתנה ואומר אם היום קדש ולמחר חול הוא אינו צריך לעירוב, ואם חור הוא ירי"ט היום עירובי, הנה אני מערב מעירי"ט  
ליר"ט. וקיימא לן כרבא דהוא בתראה. ת"ר אין אופין מיר"ט לשבת ק"ו מיר"ט לחול. באמת אמרו ממלאה אשה קדרה בשר אצ"פ שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת. וכן נחתום ממלאה קומקומוס  
מים אע"פ שאצ"פ אלא לקיתון אחד כו'. ר' שמעון בן אלעזר אומר אף ממלאה אשה תנור פת, מפני שהפת [נאפת] יפה בשעה שהתנור מלא. אמר רבא הלכה כר' שמעון בן אלעזר, וקיייל מרבותינו  
דבלבד שלא יערים. איבעיא להו מי שלא הניח עירובי תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר, ואין לו תקנה אלא כ' יקנה קמחו לאחרים, אלא הוא נאסר (א) [לא יפה ליה] דכמה דלא מקני ליה, לא  
הוא אפי ליה ולא אחרים אפי ליה. או דלמא הוא נאסר אבל קמחו נאסר, ולא צריך לאקנויי קמחו לאחרים, אלא הוא נאסר. וישנאנו רבא נאסר וקמחו נאסר, ואין לו  
תקנה אלא אם יקנה קמחו לאחרים וימטרנו להן, נעשה כשהלן ומותר להן לאפות ולהאכילו. איבעיא להו ז' שנאסר אם עבר ואפה מאי, כלומר קמחין ליה ומעניין ליה לאכול מה שנאפה, אי לא.

(ב) ע"פ הגה"ה בד"ו: "אלה הוא נאסר לא אפי ליה אכל כל כמה דלא מקני כו".